

**VIORICA LAZĂR • DELIA TODORUȚ • ADRIANA POP
HAJNALKA BODOR • MARIA DUMITRIA SZOCS-BRAIC
DANIELA MĂNDRU • CRISTINA CHIBULCUTEANU
CAMELIA MARIA STAN • MARIA HĂRLAV**

NU TE TEME DE COPACUL MAGIC

Biblioteca Municipală „George Sbârcea” Toplița
Concursul De Creație Literară „Ca Prin Magie”,
Toplița, Iunie 2016

Editor: Călin Vlasie

Tehnoredactare: Carmen Rădulescu
Coperta: ???
Prepress: ???

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Copyright © Editura Paralela 45, 2016

VIORICA LAZĂR
DELIA TODORUȚ
ADRIANA POP
HAINALKA BODOR
MARIA DUMITRIA SZOCS-BRAIC
DANIELA MĂNDRU
CRISTINA CHIBULCUTEANU
CAMELIA MARIA STAN
MARIA HĂRLAV

NU TE TEME DE COPACUL MAGIC

ANTOLOGIE

de creații literare ale elevilor de clase primare

Cuvânt înainte

Am pornit acest proiect-concurs de creație literară, dedicat elevilor de școală primară, cu gândul la nevoia de exprimare creativă a copiilor, precum și la nevoia acestora de a avea un cadru comun pentru a-și pune în valoare calitățile literare, oferindu-le astfel șansa de a concepe conținuturi și de a exercita deprinderile de scriere creativă de la cele mai fragede vârste. Biblioteca Municipală „George Sbârcea” mulțumește pe această cale conducerii școlilor din municipiul Toplița: Liceul Teoretic „O.C. Tăslăuanu”, Școala Gimnazială „Miron Cristea”, Școala Gimnazială „Sf. Ilie”, Școala Gimnazială „Andrei Țaguna”, precum și dascălilor implicați în proiectul acesta: Delia Todoruț, Ioan Savu, Adriana Pop, Maria Hârlav, Camelia-Maria Stan, Maria Dumitria Szocs-Braic, Hajnalka Bodor, Daniela Mândru, Cristina Chibulcutean.

Sub aspect tematic și stilistic considerăm compunerile selectate ca fiind corespunzătoare vârstei, și preocupărilor elevilor din clasele a III-a și a IV-a, ani de școală în care se formează primele deprinderi literare. Calitatea textelor vă lășăm să o apreciați singuri, nouă ne rămâne datoria să vă invităm în lumea descrisă de acești copii, o lume diafană, în care copilăria, natura și lectura se împletesc și comunică prin toate sevele.

REBECA MARIA ANTAL

*(clasa a III-a, Școala Gimnazială „Miron Cristea”,
prof. inv. Maria-Dumitria Szocs-Braic, Camelia-Maria Stan)*

Eu și pădurea magică

Eu cred că undeva în lume există o pădure magică ca și în sufletul copiilor care iubesc natura. De aceea o să vă povestesc cum este în pădurea magică din sufletul meu.

Razele strălucitoare ale soarelui pătrund printre crengile copacilor înalți, iar pe poteca din pădure este întins un covor auriu, format din frunzele fermecate ale copacilor. Păsările cu cântul lor trezesc întreaga natură la viață. Un iepure fricos se ivește de după un tufiș, iar pe ramura unui stejar imens o veveriță își caută ceva de ronțăit.

Ursul ascuns în bărlug ascultă cu voioșie concertul păsărilor fermecate. Un râu cristalin curge prin pădurea magică iar peștișorii sunt voioși și broscuțele sar pe malul râului. Toți caută o rază de soare sub care să stea. Fluturașii colorați în culori vii zboară pe lângă copaci, ca și cum ar fi un curcubeu plin de viață, iar toate animaluțele pădurii trăiesc aici ca într-un colț de rai. Totul în jur emană fericire! Flori, copaci, soare, apă și toate viețuitoarele strălucesc de fericire.

Aici este o lume plină de frumusețe și liniște în care toate ființele pot vorbi unele cu altele. În pădurea magică nu există

oameni. Animalele, uneori, simt nevoia să întâlnească oameni și atunci merg în oraș să îi caute.

Așa este și prietenul meu, Bursucul. Este foarte curios de lumea oamenilor. El poate lua înfățișarea unui om și merge în lumea lor pentru a afla mai multe lucruri. Și-a dat seama că pentru a supraviețui în lumea oamenilor trebuie să ai un loc de muncă și să câștigi bani. Mai mult, a înțeles că oamenii sunt responsabili de poluarea naturii și de dispariția atâtor specii de animale și plante. Bursucul s-a gândit ca poate ar fi mai bine să fi existat doar o lume cu animale, fără oameni. Și, totuși, cine a făcut atâtea descoperiri în lumea asta? Bursucul a înțeles că și omul are rostul lui pe această lume: civilizație, știință, istorie, artă. Multe lucruri frumoase a realizat omul. Atunci Bursucul și-a dat seama ca fiecare își are locul lui – viețuitoarele, în pădure, iar omul, în oraș. Mai mult, Bursucul este privilegiat deoarece pădurea în care el trăiește este magică.

Această pădure magică se află în sufletul meu. Toți avem puțină magie în suflet dacă oferim bucurie, iubire, înțelegere și compasiune celor din jurul nostru. Bursucul fermecat este forța inimii mele. În inima mea încapă toată magia din lume, iubirea pentru toți oamenii, prietenia pentru toți copiii. Sunt un copil privilegiat pentru că în sufletul meu este o pădure magică și ea oferă farmec vieții mele.

LOREDANA DIANA BORZEI

(clasa a IV-a B, Școala Gimnazială „Miron Cristea”,
în v. Adriana Pop)

Copacul magic

A-am născut într-o pădure cu totul obișnuită. Dar, eu nu eram orice copac, ci un copac cu puteri magice.

Eram în mijlocul pădurii, micuț, dar plin de frunze verzi de diferite mărimi. Ceilalți copaci știau că eu sunt un copac magic așa că se bucurau pentru mine fiindcă eu puteam aduce multe bogății copacilor cum ar fi: frunze mai frumoase decât s-ar putea imagina, fructe mai gustoase decât la alți copaci și pășări care cântă un cântec foarte frumos. Eu aveam aceste puteri magice de la o zână foarte frumoasă căreia îi plăcu de mine și îmi dăduse o parte din puterile ei. În câteva luni eu mă făcusem un copac foarte mare, frumos, gingaș, și bogat.

Într-o zi venise un pădurar și mă privi cu atenție. Îi plăcuse atât de mult de mine încât se mutase și își făcuse casa în pădure.

Dar, după câteva zile pădurarul observă ceva magic la mine. Din mine ieșeau lumini magice care hrăneau frunzele și fructele copacilor din pădure. Din momentul acela fu convins că eu sunt un copac magic. Aflând asta, el vră să mă taie, ca să-mi ia esența mea magică.

Dar eu îi spusei:

— Te rog, nu mă tăia!

- Poți vorbi? Se miră pădurarul.
- Da, doar sunt un copac magic!
- Dacă nu te tai, tu ce-mi vei da în schimb?
- Eu îți voi da fructe, pentru a putea supraviețui!
- Bine, ne-am înțeles!
- Mulțumesc, pădurarul!
- Cu plăcere!

Și așa trecură zilele, săptămânile, lunile și anii.

Într-o zi pădurarul se gândi că nu mai putea rămâne în pădure și atunci îmi spuse:

— Copacule magic, mulțumesc pentru tot, dar trebuie să plec!

— De ce?

— Fiindcă trebuie să mă pun la casa mea. Am poposit destul pe aici.

— Bine, nu te pot opri!

— Mulțumesc! La revedere!

— Cu plăcere! La revedere!

Și pădurarul plecă. Eu continuam să cresc și să fiu tot mai bogat în crengi și frunze.

În continuare eu vedeam întâmplări din pădure, unele rele și altele bune. Și așa aveam tot mai multe cunoștințe despre viață. Și la fel mi-a fost viața până la adânci bătrâneți.

Am reținut că este necesar să fim responsabili, să avem grijă de planeta Pământ, deoarece e casa noastră a tuturor, pentru ca noi să putem zburda prin iarba fragedă, să privim păsările ce se înalță spre cerul senin, iar frunzele să fie... veșnic verzi!

ALLEGRA NICOLA

(clasa a III-a, *Liceul Teoretic „O.C. Tăslăuanu”*,
în v. Ioan Savu)

viețuitoarelor din pădurea fermecată. Pe cer se văd păsărelele ciripind ca prin basme. Mii și mii de fluturi zboară din floare în floare. Mergând pe aleea cea minunată am zărit albinele zumzâind și între timp culegând nectar și miere din florile frumos mirositoare.

Totul este ca într-o poveste scrisă de un scriitor!

Observând pădurea fermecată

Într-o zi de vară mă plimb în pădure și simt cum adierea răcoroasă de vară trece pe lângă obrazul meu, ca mângâierea mamei mele.

Este uimitor! Frunzele parcă șoptesc printre crengi, ciocănitorea „cântă” în trunchiurile copacilor, furnicile cele harnice adună din greu mâncare, căci va veni și iarna odată cu frigul și vântul cel puternic. Florile de pe câmp reprezintă un geam prin care văd doar culoare și îmi face poftă de soare, pădure și de amintirile din copilărie pe care le-am trăit și le-am simțit alături de prieteni. Soarele luminează sufletele oamenilor. Apa din râu sclipește atât de frumos încât nimeni nu își poate imagina. Peștii înoată grațios în apă, de parcă ar dansa. Pițigoiiu cântă ca la operă, chiar și mai fermecător. Razele soarelui strălucesc ca niciodată pe cerul senin ca oglinda. Florile ferme-cătoare zâmbesc ca un roi de fluturi colorați. Firele de iarbă dansează în adierea vântului răcoros de vară, iar într-un colțșor se pot vedea ochii lupului ce strălucesc înfometate. Natura toată, plină de culori îmbietoare te face să te topești în căldura arzătoare de vară, iar toți pomii din ținut sunt îmbrăcați ca la sărbătoare. Cerul este senin. Se aud mii și mii de glasuri ale

MARIA-MINOLA LAZĂR

(clasa a IV-a, Liceul „O.C. Tăslăuanu”,
în: *Delia Todoruț*)

Ariciul și puii de mierlă

Cste o dimineață caldă de primăvară. Soarele oferă o strălucire aurie pădurii. În fața casei sale, Aricel face gimnastică de învioreare și cântă înveselit.

- Cioc, cioc, cioc, se aude la porțiță.
- Cine e? întrebă surprins ariciul.
- Mierla Miri-Tiri. Ți-am văzut anunțul în ziar.
- Anunțul din ziar? întrebă ariciul.
- Da, anunțul în care scria că te angajezi să ai grijă de pui.

— Anunțul acela a fost de acum câteva luni. Dar, dacă e ceva important, îi putești lăsa aici, că am grijă de ei până diseară.

— Mulțumesc din suflet. Stai să ți-i prezint. Ea e Trili, el e Duli, ea e Mirli și cei doi sunt Truli și Buri. Să ai mare grijă de ei. Sunt cea mai mare comoară a mea. Să le dai, la fiecare oră, câte cinci răme. Sunt foarte jucăuși. Dacă vei face treaba cum trebuie, am să-ți dau opt mere roșii. Mă întorc la ora 22 fix. Pa!

- Pa! Ne vedem la ora 22!
 - Pa, pa, mami! Spuseră puilor în cor.
- Mama mierlă își ia zborul și puii sar cu gura pe Aricel:
- Vreau mâncare!

- Joacă-te cu mine!
- Mi-e sete!
- Vreau o păpușă!

Și săracul arici se apucă de lucru. Strânge viermișori, face o păpușă, îi dă apă puilor și se joacă cu pușorii toate jocurile știute de ei. Apoi Aricel se pune jos să se odihnească după atâta lucru și trage un pui de somn. Când se trezește, se frecă pușin la ochi și-apoi iute, începe să se joace cu pușorii. Duli, după o vreme merge la Aricel și îi spune:

- Aricel, unde e Buri?
- Nu se joacă cu voi? întrebă Aricel.
- Nu.

Aricel deveni agitat. Nu știu ce să facă. Și le spune pușorilor:

- Stați aici. Nu vă faceți griji, am să-l găsec, dar nu vă mișcați de aici.

Și ariciul pleacă grăbit să găsească pușorul. Întrebă pe toată lumea dacă nu văzuse un pușor mai dolofan, cu un cioc ascuțit. Nimeni nu văzuse pușorul.

Deodată Aricel aude un țipăt de mierlă. E Buri. Ariciul fuge încotro se auzea țipătul. Când ajunse, observă că păsărica se blocase într-un copac, încercând să facă acrobații printre crengile copacilor. Îi purtase copacul de grijă. Ariciul se cațără repede în copac și salvează pușorul. Când se întoarce găsește un singur pușor. Începe să urle și toate păsările își iau zborul de acolo.

- Unde au plecat frații tăi?

ALEXIA BUCUR CIOCĂRTĂU

(clasa a IV-a B, Școala Gimnazială „Miron Cristea”,
în: *Adriana Pop*)

Copacul magic din viața mea

Cra o zi frumoasă de primăvară. Soarele își arunca săgețile spre pământul reavăn, nori pufoși pluteau pe cerul cristalin și explozia de flori te îmbăta cu mireme îmbietoare.

Priveam visătoare armonia de culori și, dintr-o dată, mi-a atras atenția copacul din fața ferestrei mele. Cu toate că era acolo în fiecare an, începând cu anul în care m-am născut, abia acum mi-a atras atenția. Parcă îl vedeam întâia dată. Florile lui străluceau mângâiate de cristalele de rouă și frunzelei tremurau ușor în adierea plăcută a vântului. Frumusețea lui m-a făcut să cred că era un copac magic. Și m-a făcut să îmi doresc să fiu asemenea lui.

În fiecare dimineață alergam la fereastră ca să-l privesc și mă pierdeam în vraja lui. Îmi doream din ce în ce mai mult să mă admire și pe mine cineva și să dăruiesc atâta bucurie și eu. Mai demult, cineva mi-a spus că, dacă îți dorești cu adevărat ceva, acel lucru se poate îndeplini. Speram ca, într-o bună zi, să mi se întâmple și mie.

Zilele treceau, eu admiram în continuare copacul și chiar am început să vorbesc cu el. Îi povesteam tot ce făceam, toate gândurile și secretele mele. A devenit cel mai bun prieten al

meu. Pe când credeam că nimic special nu se poate întâmpla, am zărit câteva luminițe în jurul lui. Le-am privit preț de câteva secunde și nu știam ce să fac. Am ieșit repede afară și am crezut că visez.

O mulțime de zâne, viu colorate, făceau o horă, îmbrățișându-l. Am rămas fără de cuvinte și nu-mi venea să cred ce vedeam. Dar, pe când stăteam uimită, din curcubeul de culori, s-a desprins o creatură gingașă și străvezie, fâlfâind din aripile ei de înger și s-a apropiat de mine. M-am speriat și am vrut să fug, dar parcă ceva mă ținea în loc. Nu puteam să mă mișc și i-am auzit vocea suavă, ca prin vis. Îmi spunea să nu-mi fie frică pentru că ele au venit auzindu-mi dorința. Erau pregătite să mă ajute să devin un copac magic, dacă îmi mai doream și eu. Bineînțeles că eram nerăbdătoare și abia așteptam să se întâmple minunea. Atunci, minunata făptură, s-a apropiat de mine și m-a atins ca un fulg. Am simțit o greutate în mâini, apoi în picioare și o amețală plăcută mă cuprindea. Nu știam ce se întâmplă, dar zâna îmi era mereu alături și m-am gândit că nu poate fi nimic rău. Am înțeles că mă prefăceam, încet, încet, într-un copac magic, asemenea celui din fața casei mele, pe care-l admiram de atâta vreme.

Nu știam dacă să râd sau să plâng, dar eu îmi dorisem acel lucru. Iată că acum visul mi se îndeplinea. Am devenit un copac minunat, cu flori roșii ca soarele în asfințitul unei zile de vară și un parfum ca al florilor de iasomie. Toată lumea care trecea pe lângă mine mă admira în fiecare zi. Îmi creștea inima de bucurie când vedeam câtă fericire aduc în sufletele lor. Apoi, au început să-mi spună poveștile lor și eu am reușit să le îndeplinesc

VLAD CAIA

(clasa a IV-a A, Școala Gimnazială „Sf. Ilie”,
prof. înv. Maria Hîrlav)

dorințele. Doar că, după ce le îndeplineam, nimeni nu mai venea să-mi mulțumească și nici să mă admire. Eram pe zi ce trecea tot mai tristă și nu știam ce se întâmplă. De ce oamenii erau atât nerecunoscători? Parcă niciunul nu-mi mai vedea frumusețea și nu-mi mai simțea parfulul. Atunci mi-am dorit să mă transform înapoi. Era mai bine înainte. Măcar aveam prieteni. Dar nu știam cum să procedez. Aș fi vrut să am, din nou, ajutorul zânelor.

Apoi, dintr-o dată, un fior m-a străbătut. Și am simțit o durere. Dădusem cu capul de geam. Atunci, m-am trezit. Totul fusese un vis. Am văzut copacul la fereastra mea. Mă încânta iarăși cu frumusețea lui. Dar, eram fericită că sunt același copil, cu aceleași vise frumoase și hotărâtă să mă bucur de tot ce mă înconjură, de fiecare clipă, de fiecare lucru bun pe care puteam să îl fac pentru cei din jurul meu.

Vis de copil

Nu demult am avut un vis în care eu eram un copac. Mă înălțam în cel mai frumos loc de pe pământ. Eram mai aproape de soarele ce încălzea raiul în care mă aflam. Sub picioare simțeam pământul moale și iarba verde, iar din cer adia vântul cu frunze mici și verzi.

Nu știu dacă eram un copac crescut de capul meu sau dacă am fost plantat de cineva. Cu ochii închiși și cufundat în visare simțeam suflarea caldă a primăverii care trezea la viață întreaga natură. Tânăra Crăiasă a Florilor împrăștia în jur miresme suave, iar pământul emana în văzduh aburi subțiri. Vântul domol se strecura ca o mângâiere printre ramurile mele înmugurite, iar soarele își trimitea săgețile de raze spre mine. Fluturii și albinele se ascundeau printre crenguțele crude ca-ntr-un joc de copii. În zarea nesfârșită se zăreau păsările călătoare care se întorceau la cuiburile părăsite. Priveam muncile de primăvară care dădeau seperanță oamenilor că se vor bucura la toamnă de roade bogate. Mă bucuram de primăvară pentru că aduce întotdeauna în sufletele oamenilor bucuria de a trăi într-o lume mai bună și mai frumoasă.

Deodată, am auzit un zgomot foșnitor. Din coroana stufoasă a vecinului stejar s-a desprins un ghemotoc de blăniță roșcată și a căzut pe pământ. Era un pui de veveriță care își calculase greșit distanța de la o creangă la alta a stejarului. Un băiețel s-a apropiat tiptil de ea și i-a cuprins cu mâinile trupul cald în timp ce ea se zbătea să-și recâștige libertatea. Pentru o clipă copilul a încercat să-i vorbească, cu gândul că o va îmblânzi, însă puiul de veveriță a zbughit-o prin umbrele tainice ale pădurii. Încet, încet, liniștea era deplină, iar aerul cald de vară înconjură toată pădurea. O pală iute de vânt șuiera subțire dinspre văile adânci. Pășările văzduhului se chemau una pe alta printr-un ciripit numai de ele știut. Zeci de glasuri ne chemau și pe mine și pe vecinii mei copaci să ne prindem în armonia de sunete. Sunetele răsunau din ce în ce mai tare și atunci mi-au venit în minte cele mai frumoase cuvinte și am strigat:

— Mamă! Tată! Vă iubesc!

Din depărtare strigătul s-a întors ca o îngânare: „Te iubesc!... Te iubesc!...” Nu înțelegeam de unde vine răspunsul care îmi cutremura ramurile. Târziu mi-am dat seama și am înțeles că era glasul pădurii despre care îmi vorbea tata.

Am deschis ochii, încă plini de visare, însă minunea se mărea și i-am închis din nou să-mi continui visul. Am privit îndelung spre bolta azurie. Deodată pe marea cea albastră a cerului si-a făcut apariția un nor cenușiu, care s-a modelat în forme ciudate și a început să crească. Uriașul se mărea, se mărea mușcând tot mai mult din seninul cerului. Deodată a început să-și reverse apa peste întregul pământ. De sus, ploaia deasă și mărunță pătrundea printre ramurile mele. Din răceala ei, întreaga

pădure primise nuanțe dulci de galben-ruginiu, iar sus se vedea doar griul cerului întunecat. Atingerea toamnei schimbuse peste noapte frumosul din apropierea mea. Razele timide ale soarelui se pierdeau prin ploaia care răsufla rece peste trunchiurile copacilor.

Locul magic în care eram devenise un joc de culori, de lumini și umbre de toamnă, pe care orice pictor era entuziasmat să le picteze într-un tablou armonios. Pădurea luminoasă și veselă s-a transformat în scurt timp în pădure amorțită și tristă. Soarele devenise sfios și palid, iar ramurile mele nu se mai bucurau de căldura lui deoarece peste întinsa zare s-a făcut stăpână iarna. Norii cenușii și grei trimiteau fără încetare fulgi moi ca de vată care țeseau văzduhul și apoi îmbrăceau pământul. Ramurile mele au devenit argintii, împodobite cu steluțe reci și cu flori de gheață. Dealul din apropiere își întâmpina copiii care alergau după roiul de fluturi albi și se bucurau de covorul gros și moale de zăpadă.

Eram un copac fericit, nespus de mulțumit într-o poveste frumoasă, dar suflarea rece a iernii m-a trezit din visul adânc. Culcat pe perna moale, privind spre fereastră, am înțeles că omul, ca și copacul, este martorul timpului de-a lungul vieții. Depinde de el să crească drept și să întâmpine vremurile cu fruntea sus.

ALEXIA-IOANA STOIAN-POP

(clasa a IV-a, *Liceul Teoretic „O.C. Tăslăuanu”*,
în: *Delia Todoruț*)

Regina primăverii

Primăvara este anotimpul în care păsările se întorc din țările calde, razele soarelui mângâie pământul de catifea, florile viu colorate se aseamănă cu o mulțime de fluturi multicolori iar în pădure prin zapada aproape topită se zăresc mici sclipiri care vestesc venirea primăverii. Chiar și ghiociei și brândușele se bucură de razele plâpânde ale soarelui.

Copacii încep să înmugurească în mii de rubine și cristale, iar noile frunze par a fi de smarald.

Într-o seară târzie de iarnă am văzut o mică lumină și am întreat-o pe bunica dacă știe ce este. Bunica mi-a spus că în această seară vine Regina primăverii pentru a aduce toate bucuriile acestui anotimp.

În dimineața următoare totul era viu și mult mai colorat. Plimbându-mă prin grădină și admirând fluturii, copacii, plantele, florile și păsările care-și refac cuiburile, văd o lumină așezată pe ramura unui copac. Mă apropiai și observai o mică făptură blondă îmbrăcată într-o rochiță verde crud, iar atunci mi-am adus aminte de ce îmi spusese bunica cu o seară înainte. Era Regina primăverii!

Am văzut că are un coșuleț în brațe și atunci am întreat-o:

— Frumoasă făptură, ce porți în coșulețul acoperit?

Iar ea, uitându-se la mine nedumerită, îmi spune:

— Dacă ești atentă și privești în jurul tău poți să-ți dai seama ce se află în coș.

— Nu ai cum să aduci toate minunățiile primăverii în acel coșuleț!

— Ba da! Atunci Regina Primăverii a luat broderia de pe coș și au ieșit trei fluturi mari.

— Minunat! Coșul tău e fermecat!

— Așa e, eu aduc în fiecare an fluturi, flori, muguri, iarbă verde și frunzele copacilor.

Am crezut-o și ne-am jucat împreună cu fluturii, gândacii, furnicile și buburuzele. Spre seară, Regina primăverii și-a luat rămas bun și s-a îndreptat spre norii pufoși, ca vata de zahăr. După plecarea ei, am fugit în casă și i-am povestit bunicii totul.

Bunica mi-a spus că dacă voi proteja natura o voi revedea an de an și îmi voi aduce aminte de bucuria pe care mi-a făcut-o Regina.

Datorită acestei întâmplări aștept primăvara cu nerăbdare.

CĂTĂLINA ILISAN

(clasa a IV-a A, Școala Gimnazială „Sf. Ilie”,
prof. înv. Maria Hîrlav)

Pinul înțelept

Sotul s-a petrecut într-o frumoasă zi de vară... Vântul adia ușor printre frunzele copacilor. În pădurea de lângă cabana noastră își au adăpostul multe vietăți drăgălașe.

Jucându-mă, împreună cu sora mea, am zărit la marginea pădurii o micuță veveriță.

Era tare drăguță și ne-am propus să o urmărim. Ne-am apropiat cu grijă de ea ca să nu o speriem. Astfel veverița ne-a condus într-o poieniță verde, plină de mii de flori colorate.

Eram foarte bucuroase și am început să culegem flori. Ne-am îndepărtat foarte mult de cabană. Atunci ne-am uitat în jurul nostru și am observat un pin foarte mare și misterios.

— Ce pin ciudat e acesta! am spus eu.

— Da. Arată ca un om, a răspuns sora mea.

Pinul avea o crenguță în loc de nas, două goluri asemeni ochilor și o crăpătură ca o gură. Dintr-o dată se auzi o voce ca de înger:

— Bună!

— Cine e? a întrebat Alexandra, sora mea.

Speriate ne-am uitat în jur, dar nu am văzut pe nimeni.

— Unde vă uitați? ne întrebă pinul.

De frică, ne-am prins în brațe și ne-am lăsat la pământ.

— Aaaa! Cum? Poți vorbi? I-am întrebat.

— Eu sunt un pin magic. Nu prea am ce să fac aici. Sunt singur.

— Noi suntem noile tale prietene de acum înainte, i-am spus eu.

— Serios? Vă mulțumesc, răspunse pinul.

— Pe mine mă cheamă Alexandra, iar pe sora mea Cătălina, ne-am prezentat noi.

De atunci pinul ne iubește foarte mult. Zi de zi, ne povestește prin ce a trecut în câteva sute de ani pe care îi avea. Ne spune basme despre căpăuni și zâne, povești despre vrăjitoare și prințese. Ele sunt pline de povește înțelepte. Dar, partea cea mai grozavă e că tot ce povestește se reflectă în imagini pe bolta cerească.

Am să vă spun una dintre poveștile care ne-a impresionat cel mai mult:

A fost odată ca niciodată o prințesă foarte frumoasă. Ea a primit de ziua ei o sămânță fermecată. Prințesa a plantat sămânța în curtea regală. Din sămânță a răsărit un mic copăcel. Prințesa îl îngrijea în fiecare zi, iar copacul creștea foarte repede. Pe una dintre crengi prințesa a găsit un bilet pe care scria: „Draga mea, ți-am dăruit de ziua ta un pin magic! Acesta te va învăța mereu ce e bine și ce e rău prin poveștile sale.”

Astfel am aflat cum poate pinul să sfătuiască și să facă multe lucruri uluitoare. El trăiește fericit în poienița cu flori, iar noi îl iubim și îl ocrotim. Este un exemplu pentru noi, copii și oameni mari. Tare mi-aș dori să mă asemăn cu el! Să mă înalț fără teamă, să mă apăr cu demnitate, să fiu de folos cu înțelepciunea mea!

SANDA TEODORA BUZILĂ

(clasa a III-a, Școala Gimnazială „Miron Cristea”,
prof. învă. primar Maria-Dumitria Szocs-Braic, *Camelia-Maria Stan*)

Pădurea fermecată

*L*ilele lungi de vară trec repede, iar viețuitoarele din Pădurea Fermecată se bucură din ce în ce mai tare de clipele senine și frumoase. Ele așteaptă soarele auriu cu zâmbetul până la urechi și se zbenguiesc neastâmpărate prin miraculosul codru înverzit, iar fricelele de iarbă râd la fiecare picătură de rouă care parcă vor să se dea pe tobogan pe spinarea lor.

Dar, un secret știut doar de copaci și animale este că în mijlocul pădurii este un copac magic, Plopul Auriu. De ce e numit așa? Pentru că are fructe aurii și acele fructe sunt magice, iar dacă le mănânci te transformi într-o viețuitoare a pădurii, te transformi într-un animal, într-un firicel gingaș de iarbă, în brazi înalți, copaci stufoși și chiar flori pastelate.

Pe când Plopul Auriu stătea liniștit și asculta cum vântul îi cânta printre frunzele verzi, zări un musafir neobișnuit. Acesta este Mirel, un băiat înalt, blond și cu ochi albaștri, care s-a rătăcit. El trebuia să facă un experiment pentru școală, să analizeze cu atenție copacii. Mirel încercă să se apropie de Plopul Auriu. Nu se apropie prea mult că făfnosul copac trosnea și pocnea din toate crenguțele. Mirel se sperie și face câțiva pași

în spate și văzu ochii mari care se uitau la el întrebători. Între cei doi se pornește un dialog.

— Ce faci aici, micuțule? Întrebă copacul mirat.

— Tu... Tu poți să vorbești? rostește copilul înspăimântat.

— Da, copile, ai ajuns într-o pădure fermecată! spune bătrânul copac cu tremur în glas.

— De ce este o pădure fermecată?

— Această pădure este un colț de rai unde razele soarelui pătrund lin printre crengile copacilor înalți din crâng, unde cântul vrăjit al păsărilor trezește întreaga natură la viață și ursul ascultă cu vioașie concertul delicat oferit de pupăză, cintează și cuc. În râul cristalin ce susură ușor blândește căprioare își văd chipul duos. În peisajul mirific al naturii, care pare că îți zâmbește, se aude ecoul ciocănitorei ca un ceas al pădurii, veve-rițele roșcate fac tumbă zglobii în timp ce fluturașii formează cercuri colorate în jurul lor.

— Pare o lume de basm, domnule Plop!

— Așa e, copile, dar asta nu e tot. Săgețile de foc ale soarelui împrăștie peste tot flori de paradis, flori albastre de cicoare mai curate ca albastrul cerului și bujori mândrii tare de frumusețea lor, iar noaptea licăresc stele mici ca niște ținte de argint luminos.

Mirel, impresionat de vorbele calme ale bătrânului plop, își întinse mâna și luă un fruct auriu, apoi îl gustă, după care se simți ciudat. Răsunau mii și mii de glasuri care îl chemau într-o horă a licuricilor strălucitori. Adierea vântului îi ridică în văzduh și se pornește un dans de luminițe sclipitoare. Mirel realizează, într-un târziu, că el însuși este un licurici și inima i se umplu de

bucurie pentru că va face parte pentru totdeauna din Pădurea Fermecată.

Plopul Auriu era încântat că Mirel va rămâne alături de ei în pădurea minunată. Noaptea se lăsa încetul cu încetul, așternând peste lumea de basm liniștea ei întunecată.

CIOLOCA ALEXIA MIRUNA

*(clasa a IV-a, Liceul „O.C. Tăslăuanu”,
în: Delia Todoruț)*

Povestea primăverii

Noaptea se sfârșise. Bolta cerului și-a rărit culoarea până a ajuns la un azuriu domol, în schimb norii începuseră să împartă stropi grei de ploaie.

Când m-am ridicat din caldul așternut, am văzut cum mii de frișoare de apă se prelingeau pe geamul neclintit. Dintr-o dată, natura s-a înveșmântat cu haina cea umedă și gri. Lângă ferestre, copilași nerăbdători așteaptă cu mânuțele lipite de geamul amorțit să se termine ploaia.

Nu după mult timp, norii furtunoși își luară la revedere de la câmpia obosită. În locul lor prețioase nestemate au fost aranjate și decorate în șapte culori: roșii ca macul de pe câmpii, portocalii ca grâul ars de soare, galben ca și culoarea soarelui doboritor, verde ca iarba de smarald, albastru ca cerul senin, indigo și violet ca frumoasa și senina culoare a violetelor. Curcubeul nu a durat mult, în câteva minute frumosul fenomen dispăruse.

Un stol de rândunele se vedea din depărtare. În aer, dansul lor dăinuie natura. O rândunică se apropia de casa mea. Era puișorul de primăvara trecută. Puful se transformase în niște minunate pene, ce-i veneau perfect așezate pe trupușor ca un frac.

Păsărica s-a așezat pe o salcie plângătoare. M-am apropiat de ea și ca prin farmec am auzit ceva, un cânt lin ce se potrivea perfect cu murmurul apei. Credeam că mi se pare, dar nu era așa. Tot ce auzeam era o poveste, povestea ei, a salciei.

Nu știam cum, dar o înțelegeam și era vorba despre o zână frumoasă care s-a așezat la rădăcina copacului și a început să spună despre un loc în care mii de viețuitoare reîntră în ciclul lor de viață, în care animalele pădurii ieșeau din vizuine și își hrăneau puii, iar păsărelele voioase erau cei mai buni profesori de lecții de zbor. Atunci pomii erau încoronați ca cei mai de seamă prieteni ai naturii, purtând o maramă de flori. Culorile acestora impresionau chiar și iarba de un verde stins. Mii de găze formau un dans zglobiu și gingaș, printre ele se numărau buburuze, fluturași și albine harnice.

În acea lume, perioada aceasta era importantă și pentru micuții copilași, deoarece este o etapă a bucuriei eterne în care veselie și gingășia domină.

Încondeierea ouălor marchează un moment unic în peisajul primăvăratesc, vestind alături de învierea naturii și Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, moment pe care noi copiii îl trăim intens alături de familie mergând cu sfințenie în casa Domnului la slujba învierii. Mirosul cozonacilor și drobul de pe masa îmbelșugată, alături de pasca tradițională se combină perfect cu verdele crud de afară și cu jocul zglobiu al mult așteptatului iepuraș.

Povestindu-mi despre acestea, mi-am dat seama că tot ce spunea salcia se asemăna perfect cu momentul în care toate prind viață, primăvara. Spunându-i și ei acest lucru, ea mi-a

răspuns că zâna care ședea la rădăcinile sale, era chiar „Zâna Naturii”. Așa, din vremuri îndepărtate, prin puterea sa, a creat primăvara. Salcia care acum nu mai era așa tristă a spus că zâna a văzut aceste lucruri într-un ținut îndepărtat și a vrut să ne dezvăluie și nouă frumusețea anotimpului.

Încheind, salcia mi-a spus că povestea e reală. Văzându-mă neîncrezătoare mi-a spus: „Crede întotdeauna în povești! Cu siguranță, fără ele, viața nu ar fi așa colorată.”

De atunci cred mereu. Nu voi căuta niciodată răspunsul adevărat al acestei povești. Voi asculta mereu cântecul lin și imaginat al copilăriei.

CRINA-ANDREEA ȚEPELUȘ

(clasa a IV-a A, Școala Gimnazială „Miron Cristea”,
în: *Hajnalka Bodor*)

Ca prin magie

Era o frumoasă și luminoasă zi de primăvară. Plantele și viețuitoarele reveneau, ușor, la viață. Zumzetul insectelor și ciripitul păsărelor se auzeau în văzduh.

Câmpul începea să se umple de albinele care călătoreau, din floare în floare, pentru a culege polenul, furnicile începeau să iasă la iveală, ursuleții să se trezească din hibernare, iar pomii să înflorească. Un copăcel, însă, încă suferea după bătăniile purtate cu iarna cea grea.

Copăcelul, care nu avea un nume, a fost numit de către ceilalți tovarăși ai lui „Copăcelul cel trist”.

Acesta era trist pentru că, spre deosebire de confracții lui, nu avea o „haină” destul de bogată și colorată. Din această cauză, multe dintre viețuitoarele îl ignorau și îl ocoleau. Lui i-a mai rămas doar un prieten, Edy, un păr micuț, care creștea în apropierea sa.

Edy era copăcel tare hazliu, prietenos, dar și foarte sufletist și milos.

Părea hazliu pentru că mereu atunci când un prieten de-a lui era supărat, el găsea o posibilitate de a face o glumă, de a-l determina să râdă și să uite de toate problemele lui. Dar cel mai

mult, Edy era sufletist, avea o inimă extraordinar de bună și încerca, în permanență, să îi ajute pe ceilalți.

Copăcelul trist se tot ruga ca și lui să îi crească o „haină”, bogată, asemenea celorlalți arbori. Dar el era firav, crengile îi erau rărite și frunzele reușeau, cu greu, să prindă viață. Întreaga vară acest copăcel a fost trist și singur. Se uita, cu durere în suflet, la ceilalți copaci, care erau plini de viață și în care păsările și animalele se jucau de-a v-ați ascunselea, urcând și coborând în coroana lor bogată. Ar fi vrut ca și el să se joace.

Într-o zi iarna a revenit și a acoperit pământul cu o manta albă și groasă, iar păsările s-au hotărât să plece în altă parte, într-o zonă mai caldă. „Copăcelul cel trist”, însă, nu putea să plece, deoarece era prins între rădăcini, iar ceilalți copaci nu îl acceptaseră deoarece nu avea o „haină” foarte frumoasă. Astfel că el a rămas din nou singur.

Într-o dimineață, după ce toate animalele plecaseră sau se ascuseseră de frigul iernii, pe când „Copăcelul cel trist” credea că este singur, o pală de vânt a viscolit zăpada și el a zărit, la mică distanță, un puiuț de păr, abia răsărit, care tremura sub gerul aspru al iernii. Era Edy, singurul lui prieten, care îi acordase atenție. Fiindu-i milă de el, și-a aplecat crengile și l-a cuprins pe puil de pom ca într-o îmbrățișare și l-a ținut așa, strâns, protejându-l de frig și de vânt. Dumnezeu, văzând fapta bună a „Copăcelului cel trist”, i-a dat acestuia puteri magice, puteri care i-au permis să se deplaseze ca un om.

Când copacul a aflat că avea puteri magice, și-a luat micul prieten și au plecat amândoi spre o țară mai caldă. A venit primăvara și cei doi prieteni și-au întins crenguțele către soare,

iar acestea s-au umplut de frunzulițe mici, care au crescut compunând un frunziș ca în povești, iar acum „Copacul cel trist” are o „haină” mult mai bogată, mulțumită bunătății de care a dat dovadă și a puterilor lui.

MARIA LARISA CAZAN

(clasa a III-a, Școala Gimnazială „Andrei Saguna”,
în: Daniela Mândru)

O pădure fermecată

Rezindu-mă într-o dimineață însorită de vară, eu și sora mea am hotărât să facem o plimbare.

Ne-am luat rucsacurile și am plecat la drum. După o călătorie lungă, am ajuns într-o pădure și fiind foarte obosite, ne-am așezat lângă trunchiul unui copac bătrân. Aici razele soarelui pătrundeau lin printre ramurile copacilor înalți. În bătaia vântului frunzele arborilor cădeau domol formând un covor multicolor și foșnitor.

În timp ce povesteam, am auzit o voce gravă și groasă care ne-a dat sentimental că suntem într-o pădure fermecată. Uimate, am început să ne uităm în stânga și în dreapta. Nevăzând pe nimeni ne-am dat seama că unul dintre copacii fermecați vorbea cu noi:

— Cine ești tu? Și de ce zici că pădurea este fermecată?

— Eu sunt stăpânul aceste păduri. Dacă o să vă plimbați mai mult o să descoperiți singure magia acestei păduri.

Curioase de vorbele copacului, am pornit să descoperim vraja, care se ascundea în acea pădure. Afundându-ne tot mai mult în pădure, am descoperit un tărâm magic și misterios unde locuiau o mulțime de viețuitoare. Toate vorbeau între ele și erau ca o adevărată familie.

Pe ramurile unui copac, o vevehiță stătea și asculta cântecul vrăjii al pășarilor. După un tufiș, doi iepuri se jucau voioși. Pe o ciupercă stătea un pitic și îi admira pe jucașii iepurași. La marginea pădurii, ursul ascuns într-un bărlug, asculta cu voioșie concertul puzei și al cucului, iar o ciocănitore căuta omizi prin scoarța copacilor.

Fermecate de această atmosferă mirifică, am mers mai departe până am ajuns într-o poieniță. Acolo zânele împleteau coronițe din flori și dansau o horă. Am intrat și noi în acesta horă, iar două dintre ele ne-au pus și nouă câte o coroniță pe cap. Pe lângă noi au trecut un cârd de cerbi și de căprioare care mergeau la râul cu apă limpede pentru a se adăpa. Acolo, lângă apa cristalină, își avea cuibul și un arici, care bucuros asculta surâsul apei.

Am rămas foarte impresionate de cele văzute. La întoarcere am trecut din nou pe lângă copacul fermecat.

— Îți mulțumim stăpâne! i-am spus noi copacului. După această călătorie fantastică am înțeles de ce această pădure este fermecată. Întrădevăr viețuitoarele trăiesc într-o lume de basm.

Ne-am dezlipit cu greu de această lume precum și de priveliștea magică care ne înconjură.

În spatele nostru codrul fredona o melodie care ne-a rămas adânc întipărită în minte:

Fetițe frumoase noi ne bucurăm

Și cu drag va așteptăm,

Să reveniți în pădurea fermecată

Ce va rămâne devotată,

Pentru toți care-o iubesc,

Și care o prețuiesc.

ALEXANDRA GEORGIANA TESLOVAN

*(clasa a IV-a, Liceul Teoretic „O.C. Tăslăuanu”,
prof. înv. Delia Todoruț)*

Jurnalul primăverii

Nndeva, într-o încăpere străveche se regăsesc patru jurnale vechi. În ele se află descrieri rupte din povești reale. Eu ador jurnalul primăverii. Acesta îți oferă imaginea unui alt tărâm. Fiecare poveste renaște și îți oferă o lumină. Luminițele se înmulțesc și alcătuiesc acest jurnal. Dar cred că am început prea repede cu aceste cunoștințe. Așa că am să vă povestesc cum am găsit acest jurnal.

Era o zi liniștită de primăvară. Mie îmi place să pictez și îmi caut un loc retras în care să pictez, dar în drumul meu am lovit cu piciorul, din greșală o carte veche, cu coverțile roase și îngălbenite de vreme. Curioasă, m-am așezat și am început să o răsfoiesc. Ilustrațiile ce mi-au apărut în fața ochilor m-au făcut pe loc să-l numesc „Jurnalul primăverii”.

În el erau desenate peisaje încântătoare, pline de flori colorate și descrise povești cât se poate de reale. Vroiam să aflu cine la scris și cum de la pierdut, astfel încât să ajungă în mâinile mele. Însă autorul nu apărea pe nici una din pagini.

Jurnalul era vechi, simțeam o puternică emoție când îl țineam în fața ochilor. Farmecul său m-a cuprins, fiecare pagină avea o poveste lungă și misterioasă.

Am citit mult, dar în minte mi-a rămas doar un lucru: primăvara este ceea ce simțim noi în suflet, când suntem fericiți și nimic nu ne poate opri din a zâmbi.

Eu port cu mine acest jurnal ori de câte ori sunt supărată. Gândul la o poveste lungă și perfectă pe care și eu o pot scrie la fiecare pas îmi alungă înfrustarea. În acest fel am descoperit jurnalul, care și în acest moment îl am lângă mine. Am uitat să vă mărturisesc ceva, eu continui acest jurnal alături de natură, în drumul său spre descoperirea altei generații.

Păstrez mereu această luminiță în sufletul meu, la fel cum fac și cu alte mii care adăpostesc opinia mea.

Pentru mine o luminiță este mai mare de cât ai crede!

MARIA DALIA VLAD

(clasa a IV-a B, Școala Gimnazială „Miron Cristea”,
în: *Adriana Pop*)

Brăduțul magic

Într-o zi de primăvară, când natura se dezmoțea, o fetiță pe nume Dalia, din clasa a patra, se plimba prin pădure. Dintr-un brad a căzut o sămânță mică și firavă în mâna fetei, cea încă rece, din cauza vântului de primăvară care adia ușor.

Ea s-a dus în grădină și a plantat veselă sămânța aceluia copac. După câteva zile a ieșit din pământul umed un firicel firav și plăpând. Fetița s-a bucurat foarte mult. L-a udat și l-a îngrijit cu mare atenție. A trecut un timp, iar fetița și-a dat seama că acel copac pe care l-a plantat e unul fermecat și l-a îngrijit cu și mai mare atenție. Ea s-a bucurat nespus. Au devenit cei mai buni prieteni de pe pământ.

— Dragă fetiță, eu vreau să mă duc să explorez lumea!

— Dar eu cu cine o să rămân?

— O să te iau cu mine!

— Bine! Ce bine că o să explorez lumea alături de prietenul meu cel mai bun!

Au mers în toate țările până când i-a copleșit dorul de casă. Dar...erau în celălalt colț al lumii. Până să ajungă înapoi acasă au avut multe peripeții. S-au distrat, s-au și supărat, dar în sfârșit, au ajuns înapoi în casa cea călduroasă. Era deja iarnă.

De bucurie că au ajuns acasă teferi, fetița a împodobit bradul cu cele mai frumoase podoabe pe care le avea. Era foarte fericită pentru că în sfârșit ajunge să pună ea steaua aurie în vârful bradului. Era o atmosferă foarte veselă. Sentimentul pe care îl simțea fetița era un sentiment de bucurie. Fetița trăi cu bucurie, de fiecare dată când era alături de familia ei.

Dar veni și vremea despodobitului! Bradul îi spuse fetiței:

— Dragă fetiță, mă simt atât de rău!

— Poate pentru că nu ai stat în locul în care te-ai născut!

— Atunci poți să mă replantezi?

— Nu știu, dar o să încerc!

Fetița a încercat din răpuzteri să replanteze brăduțul, dar nu a reușit, iar bradul s-a uscat. Tatăl fetiței a vrut să-l arunce, dar fetița a refuzat.

Într-o zi, când fetița era la școală, tatăl ei puse bradul pe foc. Acesta a devenit fum și pe cer s-a întâlnit cu prietenii lui.

Aceasta este povestea micului brăduț fermecat, dăruitor, vesel, mic, mărinimos și nu în ultimul rând prietenos, care deși s-a făcut cenușă, s-a stins ca un erou, emanând căldură în casă. Iar sus, sus, alături de frații lui, a format o constelație care a transmis următorul mesaj prin acrostihul:

MĂRINIMIE

ANCORARE

GINGĂȘIE

IUBIRE

CUCERIRE

ROBERT CSIKI

(*clasa a III-a, Liceul Teoretic „O.C. Tâslăuanu”,
înv. Ioan Savu*)

Copacul magician

Casa noastră se află la marginea unei păduri. De multe ori am privit pe geam la copacii înalți și deși, dar niciodată n-am avut curajul să mă aventurez acolo, deși simțeam o chemare, parcă ceva mă atrăgea.

Într-o zi, curiozitatea a învins frica. Am luat hotărârea să intru doar puțin, să explorez. La început copacii erau mai rari și lumina soarelui putea să pătrundă printre crengile lor, dar cum înaintam se făcea tot mai întuneric. Voiam să mă întorc, dar nu mai aveam putere. Trebuia să merg înainte, parcă tras de un magnet. Copacii erau tot mai înalți, cu crengile lungi și ascuțite ca niște degete de vrăjitoare. Vârfurile lor se atingeau, de nu mai puteai vedea nici cerul. Deodată în fața mea răsări un copac mare, cu tulpina groasă, pe care nu-l puteau cuprinde nici zece oameni, cu rădăcinile ieșite din pământ ca niște brațe de uriaș. Crengile atârnav sub greutatea fructelor de tot felul. Era un copac fermecat, care rodește tot timpul anului, având pe fiecare creangă alt fel de fruct. La umbra lui stăteau o mulțime de viețuitoare, hrânindu-se din fructele copacului. Fie iarnă sau vară, aceste animale aveau tot timpul ce să mănânce. Am vrut să mă ospățez și eu din acele fructe, dar îmi era frică să mă apropiu.

Atunci, o veche îmi face cu mâna să mă apropie și îmi întinde un fruct. Am mușcat din el și-n clipa aceea am simțit că orice frică dispare din mine. M-am așezat lângă celelalte animale, ne-am ospătat și am vorbit despre puterea miraculoasă al acestui copac. La rândul lui, copacul ne-a povestit multe întâmplări petrecute în viața lui.

Târziu, spre seară am plecat spre casă. Am hotărât să nu povestesc nimănui despre această întâmplare. Nu am vrut să se afle despre copac, ca nu cumva oamenii răi să meargă și să-l taie. De atunci, l-am vizitat de multe ori și de fiecare dată m-am simțit fericit.

DARIUS SZOCS-BRAIC

(clasa a IV-a B, Școala Gimnazială „Miron Cristea”,
în: *Adriana Pop*)

Prin pădurea magică

Într-o zi, când mă jucam prin grădină, am auzit un zgomot straniu venind din pădure. M-am dus de curiozitate să văd ce este. La un moment dat simțeam că cineva era lângă mine, și într-adevăr, era. Erau copacii, care își șopteau ceva, suna ușor, ca o adiere blândă de vânt. Eu nu mi-am dat seama că acei copaci sunt magici, până când unul dintre ei m-a întrebant:

— Ce faci, băiete, în pădurea mea?

Când m-a întrebat acest lucru copacul bătrân, am rămas confuz și speriat.

— Nu te speria! Sunt stăpânul pădurii. Nu-ți voi face nimic. Sunt un copac magic. Doar când a spus acest lucru m-am liniștit și i-am răspuns:

— Bine, dar cum ați devenit magic?

— Să-ți spun povestea. Pe vremuri a locuit un vrăjitor rău în această pădure. El a făcut o poțiune magică cu ajutorul căreia vroia să distrugă pădurea, dar nu a făcut-o bine și în loc să fim distruși, ne-am transformat în copaci magici. Și, atunci, având puterile magice l-am alungat în cea mai păzită și îndepărtată închisoare, luându-i bagheta fermecată. De atunci suntem magicii copaci ai acestei păduri.

MIRUNA-PAULA MUREȘAN

(clasa a III-a, Liceul Teoretic „O.C. Tăslăuanu”,
înv. Ioan Savu)

- Ce curioasă întâmplare!
- Și ai putea să faci și pentru mine o vrajă?
- Da!
- Aș vrea să fii cel mai talentat copil!

Din nou se auzi o mică adiere. Copacul își lăsă crengile ca niște mâini pe capul meu. Am știut în clipa aceea că ceva minunat avea să se întâmple cu mine.

După această conversație m-am despărțit de copacul bătrân și el a dispărut în inima pădurii. Dar eu nu mai știam unde sunt, dar mă simțeam special. M-am rătăcit prin pădurea magică. Am încercat să ies, dar n-am reușit. Am stat până când mi-a venit o idee. Le-am cerut copacilor magici să-mi țină companie, și ei au fost de acord. Toată pădurea foșnea scoțând sunete diafane. Eram invitatul lor la simfonia de primăvară. Apoi crengile copacilor au început să danseze prinzându-mă și pe mine în horă. Dansul copacilor m-au făcut să înțeleg legătura între muzică și natură.

A fost foarte amuzant când mă plimbau prin coroanele lor pline cu frunze fermecate și strălucitoare. Am ajuns în curtea mea nevătămat.

A fost cea mai magică aventură din viața mea. Sunt fericit că am descoperit existența unei păduri magice lângă grădina mea.

Frumusețea și magia sunt în ochii celui care privește!

Copacul care exersa magia

Agia este ceva greu de explicat. Dar asta nu înseamnă că ea nu există.

Într-o zi, un om a mers în pădure. A auzit un zgomot înfriorător care a tulburat liniștea așternută peste codru. De unde putea sa vină acel sunet? N-avea nici o idee. A căutat răspunsuri atunci, mai târziu, dar întrebarea îl obseda ani întregi, până când într-o zi, un băiat pe nume Ben a mers cu prietenii lui, Marco și Henry în acea pădure. Au auzit cu toții acele zgomote stranii. Prietenii lui s-au speriat și au mers acasă. Ben, curios fiind, a început să cerceteze locul de unde veneau zgomotele. Dar n-a aflat nimic. Liniște. Ce să fie? Obosit, s-a așezat lângă un copac ca să se odihnescă. Atunci și-a dat seama că zgomotele veneau din trunchiul aceluia copac sub care se adăpostise. În acea clipă, Ben a început să vorbească, uitându-se la copac.

— Dragă copacule, tu faci aceste zgomote?

— Da, îi răspunde copacul bătrân.

— Dar cum de poți vorbi? Îl întrebă băiatul mirat.

— Acum mulți ani, o femeie a trecut pe aici. Într-o mână avea o pungă mică în care avea un praf auriu și mi-a pus puțin praf la rădăcină. Am simțit un fior și am început să scot niște

sunete ciudate. După ceva timp am început să îmi pot controla glasul.

— Și atunci de ce continui să mai scoți sunete ciudate?
— Mai scot aceste sunete ca să împiedic animalele să îmi mănânce scoarța.

— Dar de ce vor să îți-o mănânce?

— Ele cred că dacă o mănâncă vor putea vorbi și ele.

Ben și copacul au stat atât de mult de vorbă până ce băiatul adormi. Când s-a trezit, au reînceput să povestească.

— Din câte știu, au mai venit și alți oameni pe aici. Ai vorbit și cu ei?

— Nu, eu nu pot vorbi cu toți oamenii. Pe mine mă aud doar oamenii cu sufletul bun. Cei cu sufletul mai rău nu îmi pot auzi nici măcar acele sunete slabe pe care le scot mereu.

— Asta înseamnă că eu sunt un om bun?

— Da, ești un om deosebit. Faci parte dintre acei oameni care simt sufletul fiecărei vietăți, cu grai sau fără grai. Dovada este discuția noastră. Altfel ai fi trecut pe lângă mine ca oricare altul, sau te-ai fi speriat la fel ca prietenii tăi.

— Voi încerca să fiu și mai bun cu cei din jurul meu.

După aceea, Ben s-a pregătit să plece. Copacul i-a dăruit un cadou. Și-a scuturat crengile și băiatul a strâns frunzele ca să-și facă din ele un semn de carte. De fiecare dată când se simțea singur vorbea cu frunzele. Ele nu se vestejeau niciodată pentru că erau pline de iubire și magie.

Ben își vizita în fiecare zi tovarășul. Ce magică e prietenia!

ALIN-ANDREI PUI

(clasa a-III-a, Școala Gimnazială „Miron Cristea”, Toplița,
prof. înv. Maria-Dumitria Szocs-Braic, Camelia-Maria Stan)

Pădurea

Într-o zi o fetiță s-a aventurat într-o pădure, în timp ce trebuia să ajungă la bunica ei. Ea vroia să vadă împrajurimile, numai că nu știa că pădurea era fermecată.

Plimbându-se, deodată fetița a auzit niște voci. Nu înțelega ce se întâmplă în jurul ei. Cu cât se întuneca ea se îndepărta tot mai mult de casa minunată a bunicii. După un timp, aceasta și-a dat seama că s-a pierdut prin întunecimea pădurii fermecate. Era foarte speriată și în gândul ei s-a întrebat ce se întâmplă, căci auzise, din poveștile bunicii, că stăpânul pădurii era un monstru nemilos. I se păru că o urmărește cineva dar era curioasă căci auzea niște șoapte și s-a apropiat tot mai tare. Deodată i-au apărut în față doi copaci care vorbeau unul cu altul. Fetița se frecă la ochi, crezând că este un vis, dar nu era așa, și fugi speriată înapoi.

Toate animalele pădurii au început să o caute, căci au crezut că fetița se pierduse. Chiar și florile se plimbau de colo-colo în speranța că o să o găsească. Toată pădurea era agitată pentru că nu mai vazuseră o fetiță până acum.

Apariția miraculoasă a acelei mici fete a ajuns și la urechile stăpânului pădurii. Acesta era cel mai fioros dintre toate

ființele pădurii și toate se temeau de el pentru că deținea o armă magică. Când stăpânul suprem al pădurii a aflat că o fetiță se pierduse în pădurea sa, a pornit în căutarea ei. Chiar și animalele au fost de acord să o ajute pe fetiță să meargă din nou acasă. Animalele sunt întotdeauna gata să ajute.

Trupele de furnici ale stăpânului colindară toată pădurea călare pe niște albine luptătoare. La un moment dat, după îndelungi căutări, când toți își pierdură speranța, o furnică a găsit-o pe fetiță. Furnica era foarte încântată de isprava ei. Nici când nu mai văzuse o ființă atât de mică și frumoasă. Furnica a condus-o la stăpânul ei care se afla în mijlocul pădurii. Când au ajuns la acesta, fetița se mira de cele ce vedea în fața ochilor. Stăpânul cel fioros era de fapt un...arici!

După această minunată aventură fetița s-a întors acasă și i-a spus povestea bunicii sale, dar aceasta nu a crezut-o. Ea a rămas cu speranța că într-o zi va merge din nou în pădurea fermecată pe care o descoperise.

RAREȘ-ȘTEFAN COTRIGĂȘANU

(clasa a-III-a, Școala Gimnazială „Miron Cristea”,
prof. înv. Maria-Dumitria Szocs-Braic, Camelia-Maria Stan)

Stejarul magic

Cra o zi frumoasă de primăvară. Natura prindea viață sub razele sclipitoare și calde ale bătrânului soare. Împreună cu fratele meu ne-am decis să facem o plimbare prin pădurea de brazi, stejari și de fagi care nu era prea departe de blocul meu. Totul era mirific, parcă trăiam într-o poveste. Soarele mângâia creștelele copacilor goi și-i dezmiarda cu șoapte calde. Parcă își cerea scuze că nu a putut să învingă gerul năpraznic al iernii. Ghiociei și-au scos căpușoarele de sub plapuma de zăpadă. Animăluțele și gândăceii aleargau de colo colo, după mâncare. Cerul era albastru ca o petală de miozotis, iar păsările ciripeau prin crengile dezgolate.

Deodată ne-am oprit în fața unui stejar bătrân. Părea foarte trist. Avea crengile goale. A început să ne vorbească. El ne spunea că abia așteaptă să-i apară primii muguri, semn că primăvara se instala. Bucuria lui va fi și mai mare când îi vor apărea frunzele și se va putea bucura de dimineața până seara de ciripitul păsărelor și de cuiburile pline de pușori. Una din păsări i-a spus că primăvara este foarte aproape și bătrânul stejar simțea deja că se trezește la viață. Era mândru că timp de câteva luni totul trăiește și mișună în preajma sa. Își dorea să aibă

picioare ca ale noastre și să poată călca pe covorul moale de verdeață care se va așterne în curând la picioarele lui.

În plimbarea noastră minunată și eu și fratele meu am aflat că natura tânjește după viață. Am rămas așa de impresionată de povestea stejarului pe care l-am întâlnit, încât am spus la toată lumea că natura are glas și că tot ce este nevoie este să știi să o asculți. Nu am crezut niciodată că voi ajunge să stau de vorbă cu un copac.

DENNIS CSIKI

(*clasa a IV-a B, Școala Gimnazială „Miron Cristea”
în. Adriana Pop*)

Ca prin magie

A fost odată un brad falnic și frumos. El era cel mai bătrân brad de care se auzise. Toți ceilalți brazi au fost tăiați de către oameni ori au fost dărâmați de vânt. Fiind ”înțeleptul pădurilor”, el le povestea brăduților evenimente din viața sa ori le spunea lucruri care, se gândea el, vreodată l-ar fi putut ajuta, în viața de zi cu zi. Într-o zi oamenii au venit să mai taie câțiva brazi. Prima și prima dată au pus ochii pe ”înțeleptul pădurii”. Pe când să se apuce de tăiat au auzit o voce răgușită care le spuse:

— Lăsați-mă să trăiesc!!! Oamenii, mirați, fiindcă nu au văzut pe nimeni, au întreat de unde li se vorbește. Bradul i-a răspuns că este în fața lor. Oamenii au întreat din nou:

— Tu ești cel care vorbește ?

— Da , eu sunt!

Oamenii au rămas șocați când au văzut că un brad vorbește cu ei. Bradul continuă să le spună astfel:

— De ce vreți să mă tăiați?

— Noi te tăiem deoarece din lemn facem mobilă, facem case și îl folosim ca și combustibil.

— Dar voi știați că noi simțim durerea când ne tăiați?

— Nu, nu știam!

— Să știi că noi brazil și plantele suntem ca o familie.

— Voi sunteți o familie cum suntem și noi oamenii ?

— Da!

— Mi-am pierdut mulți prieteni și frați din cauza voastră!

— Ne pare rău!

— Poate nu v-ar părea așa rău dacă ați fi în stare să plantați un brăduț în loc!

— Uitați, brăduțele și plângerii părinții lor sunt tăiați!

— Omul căruia îi vorbește copacul observă că într-adevăr copăceii plângeau de zor. Simți că trebuie să își ceară scuze.

— Îmi pare sincer... rău!!!

— Dacă v-ar părea rău nu ar mai tăia pădurea colegii vostri chiar în acest moment.

— Tăietorul de lemne se hotărăște ca toți să se întoarcă la casele lor.

— Băieți, încetați să mai tăiați brazil!

— De ce?

— Deoarece distrugem natura!

— Cine spune?

— Chiar acest brad!

— Nu îmi vine a crede urechilor! Care mai de care se mira: un brad vorbește cu noi!

— Vă rog frumos, să le spuneți și celorlalți oameni să nu mai taie pădurea și chiar dacă o fac, să planteze braduleți în loc.

— Oamenii au ascultat sfatul copacilor și din acel moment nu au mai fost atât de nepăsători cu pădurea. Și-au dat seama că dacă tăiem pădurea cu toții ne micșorăm perioada de viață. Se

gândeau la cuvintele scriitorului Eugen Popa: „A înțelege natura înseamnă a înțelege viitorul, dar a face ceva pentru salvarea naturii atât de amenințată azi – înseamnă a contribui la fericirea omenirii.”

LARISA NICOLETA SZEP

(Școala Gimnazială „Andrei Șaguna”,
înv. Chibulcutean Cristina Veronica)

geau pe obraji și nu știam ce să fac, iar noaptea care se lăsase îmi ascunsese drumul spre casă. Mă simțeam pierdută.

Un clinchet de clopoțel mă făcu să tresar. Era el, Spiritul, acum cu chip de om și luminând mai puternic. Glasul lui îmi răsuna din nou în minte spunându-mi că dacă vreau să-mi salvez câinele și lumea în care trăiesc, va trebui să-i dau în schimb sufletul meu și trebuia să fac asta până la răsăritul soarelui.

Rămasă din nou singură și înfrigurată am privit în jurul meu. Nimic nu se mișca și nu se auzea și parcă aerul din jur devenea insuportabil. Nu puteam să-mi imaginez lumea fără de culoare, fără soare și căldură, fără mirosul florilor și lumina zilei. Știam că în curând suferința va pune stăpânire pe sufletul oamenilor, al mamei și al meu, iar iubirea va rămâne doar un vis, o dorință. Era totul gri și fără speranță. Aveam puțin timp de gândire și o mare responsabilitate pe umeri. Mă năpădea plânsul din nou și-mi simteam sufletul plin de durere și dor, dor de mama, dor de bunica. Ele ar fi știut ce să facă și cum să repare totul. Aveam de la ele brățara primită în dar de ziua mea. Erau 13 obiecte magice, zicea bunica, care mă vor proteja de duhurile rele. Era neprețuită și singurul lucru care putea să-mi aducă alinarea.

Spiritul îmi făcu din nou apariția și știam că era deja dimineață, deși lumea mea rămase nemișcată și întunecată. Atunci am știut care e răspunsul meu. Trebuia să plec cu el, să-i dau sufletul pentru a lăsa oamenilor, prietenilor și familiei mele bucuria de a trăi. Mulțumit de răspunsul meu Spiritul mă învăluie în lumina lui și începeam să simt cum sufletul mi se scurge din

Tărâmul magic

În mijlocul pădurii de lângă casa mea, se afla un copac care avea flori de primăvară devreme până toamna târziu. De câteva zile la aceeași oră, auzeam niște țipete, iar eu și Sparky, câinele meu, am plecat să vedem ce se întâmplă.

Florile copacului căzuseră și am început să cercetez zona din jurul arborelui, acum singuratic și lipsit de culoare. Din mijlocul trunchiului său a început să se ivească o pată de lumină. Sparky s-a zbârlit, iar eu am intrat în panică. Eram amândoi speriați. Un Spirit ieșise din întunericul trunchiului și o dată cu el și lumea mea, a tuturor, a rămas fără culoare. Totul în jur era doar alb și negru. Ne uitam cu melancolie și nu știam care este cauza pentru care acel Spirit ne furase frumusețea și bucuria culorii și lăsase în urmă doar tristețe și durere.

Simțeam nevoia să fug, dar eram prea speriată și picioarele nu vroiau să mă asculte. Îi auzeam în minte râsul și știam că râde de frica noastră. Lumina lui ne copleșise dintr-o dată și apoi, la fel de brusc, dispăruse luând o dată cu el și câinele meu, prietenul meu de nădejde. Am încercat din răputeri să gădesc o cale prin care să ajung în lumea lui, dar dispăruse fără urmă și copacul devenise din nou întunecat și trist. Lacrimile îmi cur-

piept și durerea pune stăpânire pe trupul meu, apoi dintr-o dată totul s-a oprit.

Mă simteam obosită, dar o liniște blândă pusese stăpânire pe mine. Nu auzeam nimic decât cântecul greierilor. Am deschis încet ochii și lumina soarelui m-a făcut să-i închid la loc. Căldura lui era plăcută și duioasă. Un bot rece mi-a atins mâna. Era Sparky. Eram uimită și nu știam ce se întâmplase. Toată lumea zumzăia și era plină de culoare, iar eu eram la umbra copacului din care ieșise Spiritul. Era din nou plin de flori și mai verde și des ca înainte.

Nesigură pe mine m-am ridicat în picioare și am privit în jur. Era totul ca înainte. Un singur lucru lipsea, brățara de la bunica. Atunci am știut că bunica mea era cu totul specială și că brățara pe care ea și mama mi-au dăruit-o mi-a salvat viața.

LARISA ANDREEA CAIA

*(clasa a IV-a A, Școala Gimnazială „Miron Cristea”,
în: Hajnalka Bodor)*

Copacul magic

Ceste o zi frumoasă de weekend. Soarele dogoritor își scutură praful aurit în aer. Prevestea o zi frumoasă. Pentru că era o vreme atât de frumoasă, eu și prietenele mele am hotărât că în acest sfârșit de săptămână să plecăm într-o excursie cu cortul în mijlocul naturii, cu gândul de a picta fiecare un superb tablou.

Ajunserăm în locul dorit, am instalat corturile și am plecat în căutarea unui loc frumos pentru a ne inspira mai bine.

Ajunsa în marginea pădurii am rămas fascinată de frumusețea cu care vara a acoperit pășunile, văile și munții cu verdeață iar pe sub brazii tăcuți și falnici a pus pe ici pe colo felurite ciuperce. La umbra unui copac, o ciupercă își îmbrăcase pălăria în haina roșie îmbulinită cu alb și o înălțase deasupra firelor de iarbă. Era tare țanțoșă.

Soarele zâmbea pe bolta senină și își trimitea razele fierbinți printre brazii plini de conuri luminând poteca din pădure. Frumusețea razelor mă atrăgeau și parcă mă chemau să înaintez tot mai mult prin pădure.

Cântecul vrăjit al păsărilor mă făcea să cred că mă aflu într-o pădure fermecată. Șoaptele pădurii și susurul apei mă trimiteau pe tărâmul viselor.

M-am așezat lângă un izvor unde, un arici zburliț parcă, își construise o căsuță. Se pare că și lui îi place să audă susurul apei cristaline, la fel ca și mie. Aici era locul perfect pentru a picta un tablou. Am pregătit șevaletul așezându-l lângă un copac pe ale cărei ramuri o veveriță sprintenă își face apariția. Cu zâmbetul pe buze am privit-o atentă, urmărindu-i fiecare mișcare. Fascinată de frumusețile naturii, eram pierdută în lumea imaginară când... deodată mi se păru că aud o voce groasă, răgușită, ce răzbătea dintr-o scorbură aflată la tulpina copacului.

Eram așa de speriată încât mi se părea că aud și iarba cum crește, brazii cum clipesc, razele cum şușotesc. Simțeam cum pământul îmi fuge de sub picioare. Părul mi se făcu măciucă. Speriată și totuși curioasă mi-am lipit urechea de copac. Oau! Copacul vorbea?! Copacul chiar vorbea!

— Cu mine vorbești? Îl întreb uimită.

— Sigur, fetița mea! Demult nu am mai avut cu cine povesti.

Frica mă cuprinse și mai tare, amuțindu-mă și determinându-mă să fac pași mici în spate.

— Stai! Ești așa de mică! Îmi amintești de mine atunci când eram mic și speriat de orice umbră și adiere, de tot ceea ce se întâmpla în jurul meu. Îmi era atât de frică de-mi venea să intru cu totul în pământ, să-mi rămână doar ochii afară. Mă speriam și de ciripitul păsărilor care, fără rele intenții, concertau zi de zi. Mă speriam de cetele de căprioare ce făceau salturi îndrăznețe, însoțite de cerbii a căror falnice coarne mereu se agățau de crenguțele mele întinzându-le, parcă vrând să le rupă. Aveam teamă de ursul care avea bârlogul ascuns în apropierea

mea și se plimba de colo-colo, parcă mereu supărat. De ce era oare morocănos? Mă înspăimântau nopțile tăcute în care bufințele mă țintuiau mereu cu ochii mari cât cepele. Oare de ce mă priveau doar pe mine? Ochii strălucitori și lacomi ai lupului mă făceau să înghit în sec până la rădăcini.

Până astăzi niciun om nu mi-a ascultat povestea, nu mi-a cunoscut temerile din lunga mea copilărie.

— Chiar așa?

— Ochii tăi îmi spun că o să ne revedem iar și atunci îți voi spune multe întâmplări adunate de-a lungul anilor mei.

Înlemnită și cu urechile ciulite ascultam fascinată povestea bătrânului copac. Deodată, un iepure timid își scoase botul mic și umed de după un tufiș, captându-mi atenția. În jurul meu, fără să observ până atunci, se adunaseră multe vietăți ale pădurii ce ascultau și ele istorisirile bătrânului copac.

Din depărtare se auzi un glas. Era prietena mea. Copacul muți pe loc iar vietățile dispărușeră. Doar concertul dat de pupăză, cuc, sticlete și cintezoii mai răsună prin pădure.

Soarele apune, timpul parcă zburase. Lăsând totul în pădure alergam spre prietena mea întorcându-ne împreună la cort. Fără să le povestesc prietenelor nimic din cele trăite, gândul îmi zbură mereu spre acel copac fermecat, spre acele trăiri de neuitat. Între mine și acel copac se legase o tainică prietenie, dar pictura nici c-am terminat-o... încă.

Promit că într-o zi voi picta acel colț sclipitor de rai unde toate viețuitoarele erau fericite iar minunatul meu copac era rege.

Cuprins

Cuvânt înainte.....	5	CRINA-ANDREEA ȚEPELUȘ	33
REBECA MARIA ANTAL		Ca prin magie.....	
Eu și pădurea magică.....	7	MARIA LARISA CAZAN	36
LOREDANA DIANA BORZEI		O pădure fermecată.....	
Copacul magic.....	9	ALEXANDRA GEORGIANA TESLOVAN	38
ALLEGRA NICOLA		Jurnalul primăverii.....	
Observând pădurea fermecată.....	11	MARIA DALIA VLAD	40
MARIA-MINOLA LAZĂR		Brăduțul magic.....	
Ariciul și puii de mierlă.....	13	ROBERT CSIKI	42
ALEXIA BUCUR CIOCĂRTĂU		Copacul magician.....	
Copacul magic din viața mea.....	17	DARIUS SZOCS-BRAIC	44
VLAD CAIA		Prin pădurea magică.....	
Vis de copil.....	20	MIRUNA-PAULA MUREȘAN	46
ALEXIA-IOANA STOIAN-POP		Copacul care exersa magia.....	
Regina primăverii.....	23	ALIN-ANDREI PUI	48
CĂTĂLINA ILISAN		Pădurea.....	
Pinul înțelept.....	25	RAREȘ-ȘTEFAN COTRIGĂȘANU	50
SANDA TEODORA BUZILĂ		Stejarul magic.....	
Pădurea fermecată.....	27	DENNIS CSIKI	52
CIOLOCA ALEXIA MIRUNA		Ca prin magie.....	
Povestea primăverii.....	30	LARISA NICOLETA SZEP	55
		Tărâmul magic.....	
		LARISA ANDREEA CAIA	58
		Copacul magic.....	